

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 ft 50 kr.
Félévre . . . 2 . 50 . . . Egy szám ára 12 kr.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árlengedős adatik.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: HALASI-ÚTCA, 17. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCA, 184. SZ.

Bélyegdíj minden beíratásért 30 kr.

Előfizetni az év folytán minden hónap elején lehet.

Az iparos hitelügy.

Nagy fontosságú határozatot hozott az országos iparegyesület.

Oly határozatot, mely méltó arra, hogy az iparos körök figyelmét és érdeklődését a legnagyobb mértékben felkeltse, s mely méltó arra, hogy bevezetett tényre válva, már a közel jövőben érvényesüljön.

E határozat lényege abban áll, hogy az iparosok személyes hitelének érdekében egy hitelszövetkezet létesíttessék, mely az iparosoknak egyszersmind tekegyűjtésre is alkalmat szolgáltatasson.

Az associatio és önségély e lapok hasábjain is többször emlegetett üdvös elveit látjuk e határozatban föltűnni.

S valóban, ha látjuk iparszervezetünket, ha szemléljük különösen hátramaradott és a nagy tőkének kegyelemre kiszolgáltatott iparunkat, különösen kis iparunkat, el kell ismernünk, hogy csakis maguk az iparosok képesek beteg iparunkat orvosolni, s csakis úgy, ha egymással szoros szövetségre lépve igyekeznek önmagukon segíteni.

Mert mi is egyik legfőbb baja az iparosnak, különösen a kisiparosoknak? Az, hogy nincs hitele.

Mert nincs neki vagyona, mely e hitelt támogatná, s így kénytelen tüke nélkül dolgozni, napról-napra elősködni, tengődni, s örülhet, ha szíken kimért napi szükségleteit fedezheti, családját eltarthatja.

Igy züllődnék el jobb és tehetségesebb iparosaink, átengedve a tért a tőkés, de az ipart alig értő szédelőgöknök.

Kölcsönt nem kap, mert nincs neki a pénzügyeztetek és pénzemberek által elfogadható biztosítéka.

Ha pedig van is valamely iparosnak jó hite, neve, és kap is kölcsönt, két kezes aláírása szükséges ekkor is; hogy pedig milyen nehéz a mai világban két kezet találni, azt mindenki tudja.

E tüke- és hitelhiány neveli azután

azt az ipari proletariatumot, mely iparunk fejlődését még csirájában elfojtja.

Az iparosnak e tüke hiányán és hitelszükségletén azonban, ha iparunk jövőjét kockára tenni nem akarjuk, minden áron segítenünk kell.

Az országos iparegyesület fentemlített határozatával megragadta az e téren való kezdeményezést, s megmutatta az utakat és módokat, melyeknek segítségével elvárható az iparügyet komolyan fenyegető veszély.

Kimondta az országos iparegyesület azt, hogy más orvossága a hitel-miseriának nincs, mint egy az iparosok által föllállított — hitelszövetkezet.

Oly szövetkezet, mely az iparosoknak és különösen a kisiparosoknak, az üzletükhöz szükséges tőkék és hitel lehetőleg gyors és olcsó megszerzését teszi lehetővé, oly szövetkezet, mely az önségély és szolidaritás elvére van fektetve.

A kisiparosok egyesülve és szoros társas-egyleti viszonyba lépve, öszhite-lyüket az egyes tag hitele helyébe teszik, s a kis, parányi tőkéket egyetlen nagy tőkébe összpontosítva, biztosítják maguknak a pénzügyeztetek bizodalját.

Az egyesért az egész vállal kezes-séget, tehát a pénzügyeztetek bizalom-nal várhatják kölcsöneik visszatéríté-sét, s másrészt a szövetkezetet is csak az oly iparosokért állván jót, kiknek becsületességében, szakismeretében és ügyességében elegendő biztosítékát látja a kölcsön visszafizetésére nézve, ezáltal a becsületes ipar fejlődését fogja elő-segíteni, a mi szintén üdvös eredmény.

Azonkívül, ha e szövetkezet létre jönne, nem lenne szükséges az iparos-nak az oly nehezen található kezesek után, a drága időt vesztetve, lötni-futnia, hanem váltóját a hitelszövet-kezet girójával ellátva, bárhol is szí-ven elfogadják.

De más fontos eredmény is éretnek el e szövetkezet életbelépítésével.

Ugyanis könnyű alkalmat szolgál-tatna a kisiparosnak a tekegyűjtésre.

Oly szervezettel lenne e szövetkezet ellátva, mely lehetővé tenné, hogy könnyen nélkülözhető megtakarított fil-léreit elhelyezhesse az iparos, mely fillérek azután nagyobb összeggé növe-kevede, tekintélyes pénzügyezteteknél lesz-nek gyümölcsözés végett elhelyezendők.

Ezek azok a czélok, melyek az ipa-ros hitelszövetkezet élé tüzvék.

Az országos iparegyesület egyelőre csak a fővárosban szándékozik ily szö-vetkezetet föllálatni.

De mivel tény az, hogy az iparos helyzete nálunk is határozottan rossz, mi igen előnyösnek tartanánk ily hitel-szövetkezet létesítését városunkban is.

Mert bizonyos az is, hogy ily szö-vetkezet létesítése által nemcsak hely-zetükön javíthatnánk iparosaink, ha-nem tekintélyük, erkölcsi súlyuk is növekedvén, sokkal nagyobb hatással léphetnének érdekeik mellett sorom-póba.

Ezért fölhívjuk iparosaink figye-lmét az országos iparegyesületnek álta-lunk örömmel üdvözölt mozgalmára, remélve, hogy iparosaink belátva azt, hogy helyzetük jobbulását csak önmag-uk eszközölhetik, hason irányú műkö-dést fognak kifejteni.

r. v.

van, 144 szóval 108 ellen elfogadta az or-szágyűlés; megérdemelné az a 36 többséget tevő képviselő, ha az egész adóteher az ő nyakába zúdulna. Most már a pénzügyezete-ken van a sor, mennyiben kívánunk a tör-vény azon kedvezményével élni, hogy ezen adót a betevőkre kivethetik, s mennyiben kívánják azt magok viselni.

A külpolitikában ismét Franciaország vonja magára figyelmünket, mely Gambetta halála óta a megpróbáltatások korszakát éli. Napoleon Jérôme herceg ugyanis, ki magát a Napoleonek törvényes utódának tartja, nyit támadást intézett a köztársaság ellen, a meny-nyiben egy közzétett manifestumában Franciaország szenvedett állapotát vázolja, a jelen-legi állapotot s kormányformát tarthatatlannak vitatja, s állítást igazolással a népre hivat-kozik, mely a honpartistáknak több mint hét millió szavazatot biztosít. A kormány és francia kamara azonban ritka és szinte nem remélt erélyvel vette elejét a veszes követ-kezményeknek, s csirájában igyekszik azt elfojtatni. A herceg elfogatott, s ellene a törvényes vizsgálat megindított. A kamara pedig óriási többséggel helyeselte a kormány ez eljárását, sőt tovább is ment azon indít-vány elfogadásával, hogy a volt uralkodó családok tagjai francia területről száműze-senek. Így tehát bizton remélhető, hogy a köztársaság ellen intézett ezen merénylet szí-gorú megtorlás fog maga után vonni, s ha-sználó kísérleteknek sok időre útját vágja.

A mai napra.

A legközelebbi multban egy mozgalom indult meg világszerte, mely czélul olyan dol-gokat tűzött ki, melyek elérése közzgaza-dási s társadalmi bajokat lett volna hivatva orvosolni.

A megindult mozgalom nagy hullámokat vert fel, — mi közben békés lakosok nyugalma, személy és vagyon biztonsága nem-csak hogy zavarva lett a felkorbácsolt szen-vedélyek által, de sok helyen oly irányban mutatkozott, hogy a törvény szigorát is ki-hivta maga ellen.

Fájdalom, e mozgalom hazánk felső vidé-keit is érintette, hol — mint tudva van — nemrégiben a fegyveres közhatalomnak kelle közbelépnie, hogy a „szabadság, egyenlőség és testvériség“ szent nevének meggyalázóin, a megsértett jog nevében, boszút álljon.

Ez a mozgalom az úgynevezett „Anti-semitismus“, vagyis gyűlölet, megvetés,

Politikai szemle.

Az országgyűlés a lefolyt héten csaknem kizárólag adótervényjavaslatok tárgyalása és elfogadásával foglalkozott. Ezek közt volt a takarékpénztári tőkék kamatainak megadó-ztatásról szóló javaslat is, mely ellen nem-csak hírlapok útján tétetett ezer és ezer ellenvetés, hanem az ország pénzügyeztetekéinek értekezlete is egyhangúlag ellene nyilatko-zott. Mindez nem használt semmit, azért a reménybeli 6—7 százezer forintért egy újabb igazgatású és egyenlőtlenül sújtó adóemelt létesítettek, s a még csak néhány év előtt valósággal dédelgetett takarékpénztárak ellen ez által mintegy merényletet követtek el, a mi annál veszélyesebb, mert nem lehet tudni, hogy hol állapodik meg. Ha ugyanis most ily könnyű szerrel sikerült a pénzügyeztet-ől egy millió ft. évi jövedelmet kicsikarni, mért volna lehetetlen rövid idő múlva ugyan-ezen áton és módon másik, sőt harmadik milliót is kisajtolni. No de most már meg-

A kit igazán szerettem,
Az lett én hozzám hitelen.
Hamis annak a zúzaja,
Mégis epedek utána.

Parlagi.

Karczolat a nöegyleti bárlól.

(A nöegylet fiatalodik, vagy a megtört babona. — Káprázat és valóság. — Egy új misza. — Egy elavult büntetőjogi elmélet érvényre juttatása. — Modern Sopho-nisbe és a 25 ftros csárdás. — Fölhízlés és mosoly. — Patiens és tánczene.)

A megifjodás bizonyára nem egyez meg azzal a természeti processal, mely az idő segít-ségével a megöregedés tisztelgetésműtő voná-sait rajzolja mindenre, s van mégis egy egy-let, melyet jótékonyágát a sors ama ked-vezményben részesít, hogy ifjodik. Ez a nö-egylet. Változománya jobbra kedvez fiatal menyecskékből áll, a kiknek ifjúsága, élet-kevede, szeretetreméltósága teljes biztosítékot nyújt az iránt, hogy varázserőt gyakorolva mindenre és mindenkire, sikerre juttatja mind-azon ügyet, a melyet kezeli közbe vesz.

Ha bazárt állít, csak úgy tódul ellenáll-hatlan erő által vonatva a férfi sereg; ha bált rendez, talpra áll ifjú és öreg s nem merte elmaradni a világról sem az, a ki felült már arra a sajkára, mely a házasság rózsás szí-nekkel rajzolt révébe igyekszik, ha mindjárt „lélekvesztés“ volna is a sajka.

Megjelent f. hó 13-án is a csinosi termek-ben, a hol a hydatinnal parfümözött csipke-

kendők mámorító illatot terjesztettek szét, a hol Charles Fay veloutine hajpora idealizálá-sára sietett a hajfonadékoknak.

Bál a 13-as számú nap éjjelén. Merész vállalat, az annyira szerencsétlennek hitt 13-as számú napon, de épen az mutatja, hogy a választmány fiatal, mert ment teljesen a babonától s szembeszállni mer az elavult babo-nával bőllett traditioktól.

A bál teljesen sikerült, s mintha mindenki érezte volna, hogy a nöegylet ezen elite bálja mellé aligha társul másik a külön-ben szerlelt rövid farsangon, oly pompa, fény és ünnepléységgel jelent meg mindenki, hogy a szem káprázott a selyem és atlasz fénytől, hogy a tekintet kibontakozhatatlan beletévelygett a bársony puha plisséjébe s a csipke gazdag redőnyeiben, a papák keble pedig csak duzzadt a büszkeségtől. . . . No meg azoktól a számláktól, melyeket kedvet-lenül egydőre emléik gyánadt voltak kény-serítve elhelyezni tárczájukba.

Egy tekintet erre, a zsiabongó rózsaszere-zű vidáman eszevő csoportra, az amanonok amaz országába rüpti a képezelet, a hol a hódítá-snak kovácsolt fegyverei helyett, a szem tüzevel, a szó nyájasságával, a jelszó mosoly ellenállhatatlan bájjával fogantatják a hódítás kellemes munkáját, a melynek meg van hozzá véve az a jó tulajdonsága is, hogy egy-aránt élvezetes a hódító és a meghódítottá nézve.

Ebből a káprázatos világból, a melyen az elmerengés annyira jól esik, kár hogy

visszaránt az a kellemetlen tusa, melyet vivni kénytelen a lateiner rész a portmonnai ma-kacsásgával. De boldog ellentét: káprázatos világ és pénztárcsa. De hibája ellentétek, mert a végleteknek is találkozniok kell. Az ég ölelkezik a földdel, a selyem és atlasz a borzadalmasan hosszú számlával, a leány örö-me a papa bosszúságával.

A leány öröme, megálljunk ennél a szó-nál, mert az ártatlan, s mikor készül, meg-szűntetik a szívben, a leány nem számol. Örül a csipkének, fátynak, a selyem vagy atlasz-nak, örül a virágnak, mely karcsos természet-hez simul testvériesen, s az öröm lázas pirt rajzol arcára s elfeledkezik egy percze ilyen-lyel a földről, a mi annál könnyebb, mert nem botlik meg a rögben, hisz simára vixelt parquetten röpillhet a boldogság felé. És ki ne gyönyörködött volna a leányörömben? Ily öröme lehetett mindégyneknek, de a ki látta azt a három alakot, a kiknek karcsú termet-tét még jobban kiemelte a rózsaszín atlasz, mely lágyan oda simul a derékhoz s izléssel alkotott hullámokban folyt le a hasonszerű cipőcskék fölé, azoknak el kell ismerni, hogy az öltözködésnek nemcsak titka, de műzása is van, mint az igazi költészetnek.

A költészet lehet merész rüpti s ki vandr-rozsz néven, hisz természetében fekszik, mint a sasnak, melyet ha francia nevének figle-nek mondva halja elmenteni a francia, bizonyára arra a nemzeti sasra gondol, a mely megsejtheti még a nagy német nemzetet, de német nevének Adlernek kiejtve, a szive ver

TÁRCZA

Népdalok.

Kecskefőtől messze esik a Tisza,
Kecskefőtől legény a bort megissza,
Megöleli a menyecskét, a leányt,
Örömben, bánatában egyaránt.

Húzd rá cigány az én kedves nótámat,
Nem siraom többé a volt babámat,
Nem akarok búbanaton telni,
Megpróbálok új szeretőt ölelni.

Paripámnak szőre fényes
Azért olyan igen kényes,
Mást csókolgat a szeretőm,
Verje meg az én teremőm.

Ez a korcama szűk már nekem
Nagy a verekedhetnkem.
Jó kedvem van, szinte sirok
Magammal is alig bírok.

Hász üveg bort egyszeribe
Ne búsoljon ma senkire.
Mért, hogy a leány esalta
Nem verjük a fejünk falba.

Méreg drága a gyoles ára,
Szeretőmet várom mára —
Madártejes vacsorára —
Várom, várom, de hiába.

mindannak, a mi zsidó, vagy zsidótól származik.

Ezt a mozgalmat maga Kossuth Lajos, a magyar nép Mészese, ki őt elvezette az ígért földére, súlyosan elítélte, s valóban, azóta, ez a mozgalom szünetelt látszott tartani, legalább terjeszkedéséről vagy működéséről hirt is alig hallatott.

Néhány héttel ezelőtt azonban Keeskémét városban mutatkozott némi jelek, melyekből azon következtetésre lehetett jutni, hogy az antisemitizmus vezetői, a mi józan, politikailag érett s annyi megpróbáltatások között időmunka bizonyult népünkre vette szemét, s „Keeskeméti magyar védegyelet” név alatt, egy szövetséget alakított vette ezéba, melynek hívtallása — mint az általtuk kibocsátott „Szózat”-ban foglaltatik — logikább abban özpontosult: „hogy nekik, ha nem keresztény, nem kell se portékája, sem maga... nem kell sem polgármesternek, sem képviselőnek, sem hivatalnoknak, sem tanítónak, sem doktornak, sem ügyvédnek, sem kereskedőnek, sem gazdának, sem birónak, sem követnek, de még csak barátunk sem, a ki zsidó, vagy zsidó-barát.”

A hatóság éber figyelemmel örködött ezen mozgalom felett, s csak annyiban engedett neki tért, a mennyiben a társulási és gyűlékezési jogot a törvény nem ellenzi, — de csatlódnék, ki a hatóság eddigi törvényesri magatartásának oly magyarázatot adna, mintha e mozgalom érdekében ezéba vett mindenemü tüntetések és ténykedések, a hatóság legszigorúbb kritikáját kikerülhetnék, s a legkisebb törvénytelenység is megtorlatlanul maradhatna.

Ugyanazért, midőn a „Keeskeméti magyar védegyelet” neve alatt egyesültek alakulni szándékozó polgárok, czéljaik eléréséhez vezetőnek, czélzásóknak és alkalmazásnak vélték, hogy a mi napon tartandó nagygyűléstükre a fővárosból több, antisemita vezéreként szereplő férfiakat meghívjanak, s ezek által a keeskeméti népet a mozgalomba vonni igyekeznek, — mi, a város lakosságának béke és rendszerető elemei nevében, nem odáhtajuk el magunktól a kötelességet, hogy polgártársainkat mindazon veszedelmekre ne figyelmeztessük, melyek ilyen mozgalmakból rendszeren eredni szoktak; s óva intünk mindenkit, ne hagyja magát a védegyelet szózata által tévútra vezetetni, s tartózkodjék részt venni olyan mozgalomban, melynek bevallott czime csak ürtügy, hogy az alatt egy közöztűnt élő békés és szorgalmas néposztály és vallásfelekezeti elleni jogosulatlan gyűléletet szítsa.

A szabadság, egyenlőség és testvériség magasztos ideálja öleli át melegevel a világot, — mondja a kibocsátott szózat, de a mint ez mondja, úgy nem a keresztény vallás szelleme hozza magával, mert ez a szellem, ama magasztos ideál melegeiből, egy népfajt sem zárhat ki, mert ez ideál azonnal megszűnnek „magasztos” és „keresztény” lenni.

sonknak azon fiatalág köréből, mely megmagakadva, de lázas szenvedéllyel tovább is siet a sas után epekedve, várva azon pillanatot, a midőn a sas átvalózik nemcsak rózsává, hanem rózsajává is, s ki hinné, hogy az olasz büntető elmélettel szemben még vannak maig is oly jogászok, kik a szemet szemért, kezét kézért elvének bódolva, élő rózsát kívánnak élő rózsacsokorért.

Haj azok a kívánságok! Ezek teremtik meg a karthagói Hasdrubal szep leányának Sophonisbének a sorsot. Beleszeretett Syphax numidiai fejedelem s Sophonisbe noha megfogadta, hogy sohasem megy férjhez, nőül ment hozzá csupa hazaszeretéből s azért, hogy azt a karthagóiak ügynékek meggyerje. A modern Sophonisbe megfogadja, hogy nem tánczol, de a nőgyelet ügye iránt meg szeretett tánczolni készült, midőn 25 ft lesz letéve a nőgyelet jótékonsági oltárára a fogadás megszűléséért, s tánczolja a csárdást azzal a kellemmel, azzal a természetes pajzansággal, mely mindenkiiben azt a kívánságot kelti fel, hogy bár soha de soha ne mondaná ki ama kegyetlenséget, hogy: fogadásom tiltna tánczolni...

Ne tegyünk fogadalmat soha, mert azt sokszor a legjobb akarat mellett sem képes megtartani még a nőgyelet sem. Látom már, hogy erre a vádra ugyancsak összerendezőljék a választmány tagjai szemooldókat. Pedig a vád tökéletesen igaz. Nem tette-e a nőgyelet azt a fogadalmat, hogy a föllülzítéseket köszönettel fogadja s hirlapilag nyugtázza.

A szabadság, egyenlőség és testvériség áldásait valójában csak az a nép érdemli, mely tetteivel azokra magát méltóvá teszi.

Nem lennének pedig méltók tetteik folytán, ha a szeretet közöségéből, melyet a kereszténység alapított mindnyájunk hasznárára, nemcsak egyes felekezeteket, fajokat, de csak egyes individuumokat is kizárni akarnának.

Ha van baj a társadalomban, igyekezzünk azt úgy megorvosolni, hogy az orvoslás, melyet használunk, semmi esetre se legyen rosszabb magánál a gyógyítandó betegségnél. Az antisemitizmus azonban, még eddig mindig rosszabbnak bizonyult ama kóránál, mit vele meggyógyítani akartak.

Ott vannak a Pozsonyvidéki példák. Hány ember iratkozott a vezérek nagyhangú tetszetős felhívása folytán ott is, jó hiszeműleg, a védegyelet alapítói közé, ki ma, börtönben, a késő bánat könyvét hullatja, vagy a fegyveresen közbelépni kényszerült közhatalom által lesújtott s áldozatul esett övét siratja?

Mi ismerjük polgártársaink érettelmü józan gondolkodását, s meg vagyunk győződve, hogy a mai napra tervezett tüntetés-szerű ünnepélyességektől távol tartja magát, már csak azért is, hogy a tüntetni mindig kész tömeget jelenlétével ne nagyobbita, de különösen távol tartandja magát azon oknál fogva, hogy a városunkban megjelenő antisemita vezérférfiak, az ő távolmaradásukból értsék meg azt, hogy Keeskeméti, mely az egyes vallásfelekezetek közötti békének és egyetértésnek századokon át mintaképe volt, a zsidó elleni gyűlölet veteményes kertjéül rosszul választották. Itt nem terem számukra virág, választott kereteik pedig virágtényészésre a mi népünk díszes kertjéhez nem valók.

Kibádogásoktól nem tartunk. Néptünk érettebb, semhogy magát mások kedvéért fenytéknek tegye ki. Elég már az is, hogy az antisemitizmus kenetlen szekerébe hagyta magát fogatni. Különbösen is a hatóság minden intézkedést megtett arra néve, hogy a felvert hullámok a kiszabott meder gátjain túl ne csaphassanak. A tervezett fáklýásmenet betiltatott. Éjjeli csoportosulások nem tűrnek. Remélhető, hogy már holnap az egész mozgalomra leereszkedik a feledékenység homálya.

Boódor Sándor.

Mezőgazdasági politikánk.

Mezőgazdasági életünk fejlesztése a legújabb időkig úgy a kormány, mint a képviselőház részéről, nem részesült a megérdemelt figyelemben.

Különösen láthatjuk ezt akkor, ha állami költségvetéseinket tanulmányozzuk, a melyek mindegyikében igen csekély összeg fordítottatik a mezőgazdasági érdekek ápolására.

Most azonban alapos kiáltás nyílt arra, hogy állami életünk e mostoha gyermeke is a kellő gondozásban fog részesítenni, s e reményünket megvalósítani látszik a jelenlegi szabadalvó kormány rekonstruálásai, melynek következtében a földművelési miniszter-székbe az u. n. agrár párt egy élőkölő szövívője jutott.

A köszönettel fogadás megtörtént, de a hirlapi nyugtázásra vonatkozó ígért aligha lesz beváltotat. Nem, mert az ártba bocsájtott csokrosokkáknak szabott ára volt, a melyet pedig jóval felülhaladot az érettek adott ár. Kérdjünk most már, hogy vezettek-e ezen felülzítésekre vonatkozó jegyzéket, mert ha nem, úgy interpellatiónak lesz kitéve a választmány, hogy ígértének mért nem tesz eleget. Ezt az interpellatióna vonatkozó sejtélmel pedig jogosulttá teszi az a körülmény, hogy többen hangsúlyozták a csokor elárásítónak ezen szavakat: „nagyadd felülzettek.”

Hanem van ebből is kiségitő eszköz azon kifogás alá nem eshető válaszban, hogy ha egy csárdás megér 25 frtot, egy moosly csak megér 25 krtól fölfelé 1 frtot, s így tulajdonképeni felülzések a csokrok elárásításakor nem is történtettek.

De ne beszéljünk az árról, mert ez nagyon is prózai dolgot. Vagy szabad a prózát a költőivel össekevernü? Erről egy, nem annyira pikáns, mint mulattató történet jut eszembe.

Tűzrel rakta a fiatal doktor a csárdást, lejtette a polkát, waltzert, mazurkát; keeses taglýtéssel tipegte végig a quadrilt s tánczolt mindenkiel személyválogatás nélkül. Mikor aztán egy őszinte barátja kérdést intézett hozzá, hogy miért tánczol nyakra-főre mindenkiel, azt a választ adta, hogy: egyestem a prózát a költészettel, tánczolk, hogy patientsetk szerezsek. Hm! hát annyira biztos vagy, hogy

Mivel pedig az illető miniszter úr ismételt hangsúlyozta, hogy elveiről a miniszteri székben sem fog lemondani, s hogy mezőgazdasági politikai működésében is ez elvek szerint fog eljárni, nagyon természetes, hogy mezőgazdasági politikánkban változás fog bállani.

Különösen nagy jelentőségű e változás, e fordulat a föld szabad mobilisátóját — eldarabolását illetőleg, a mennyiben az új irány ez ellen a leghatározottabban küzd, s a minimum megállapítását mellett lépett egész szellemi apparátusával, egész politikai erejével a sorompóba, a minimum elve mellett, mely elve szerint, a törvényhozás által állapítandó meg a telkeknek azon terjedelme, melyen túl azokat eldarabolni nem szabad, melynél kisebb eszközre azokat osztani nem lehet.

Már igen régen heves vita tárgyát képezi a nemzetgazdasági irók között s a mezőgazdasági politikánknak is egyik legvalóbb, de egyszerűsind a legnehézebben megoldható kérdése és feladványa a mezőgazdasági politikánknak, hogy korlátozt avagy korlátlan legyen-e a földeladarabolás, s hogy szákságes-e, jogos-e tekintetben a törvényhozás közelbelpése, intézkedése?

Iskolák keletkeztek, melyek kizárólag e kérdés megoldását tűzték ki czélul, de mindéddig siker nélkül.

Véleményünk szerint e mezőgazdasági feladvány megtejtése, úgy, a mint azt a különböző iskolák czélba vették, nem is fog sikertülni, nem pedig azért, mert mindkét álláspont jogosult.

Csak az a kérdés, hogy hol, mily körülmények között alkalmazandó az egyik, vagy a másik rendszer.

Hazánkban a már említett minisztervátozással az agrár párt, vagyis a minimum iskola jutván győzelemre, kérdés, hogy bir-e itt e rendszer jogosultsággal?

Felhozzák, hogy a korlátlan és a törvényhozás által nem gátolt tulságos földeladarabolás a mezőgazdasági pauperizmus, a mezzei proletariatus szülöje lehet; felhozzák azt is, hogy a tóke és munka az ily tulságos földeladarabolások mellett nem hathat.

De bizonyos az, hogy e jelenségek egészéges viszonyok között be nem állhatnak, s ha részben be is állanak, nem ellensúlyozhatják a szabad mobilisatio előnyeit.

Mi hazánkban a szabad mobilisatio elvét ohajtjuk megvalósítatni, s csak sajátúni tudjuk, hogy az ellenkező irány győzött.

Mert, hol a kereskedés és müipar (hol annyira hátramaradtunk) még felvirágzásra vár, hol a közművelődés haladása parancsoló követelmény, a belterjes gazdaság az első föltétel, ennek alapja pedig a föld teljes szabadsága, mozgóvá tétele.

Mert a földbirtok teljes szabadsága fölbreszti a szunnyadó erőket, szélesebb körűvé, nagyobbá teszi a hitelt, s a mezőgazdasági produktivitás egyik alapfeltétele.

De a minimum elve már csak azért sem helyes, mert nagyon lényeg fogalom; mert a mely földdarab — minimumként megállapítva — elég az egyik vidéken, kevés a másikon. Egészen másképp kellene eljárni a minimum megállapításánál az átföldön, mint a természetlen hegyes felföldön, szóval majd minden vidék más és más megállapítást kívánna.

Ázért nem lehet a minimum elvét hazánkban egy mezőgazdasági politika alapjául használni, de nem is szükséges, mert bizonyos az, hogy nálunk a tulságos földeladarabolás veszélye nem fenyeget.

De ha béklina is ezen állítólag veszélyes állapot, csak átmeneti állapot lenne, mely

a ki veled tánczol, patientsévé lesz a medicina irással foglalkozóknak? Tableau.

Féltreértések kikerülése szempontjából jelenteni kötelességünknek tartjuk, hogy ez nem a nőgyeleti bálón történt meg, s hogy meg nem történt, eléggé bizonyítja az, hogy a történetek az alkalmammal elbeszéljük.

Hanem az igaz, hogy az öltözéknek meg vannak a maga titkos történetek. A laikus egészen egyszerű dolgokat képezel el róla. Azt hiszi, hogy az csak arra való, hogy egy hajfűrt ha elhagyta azt a helyet, a hová a frisörnö belekényserítette, újra oda visszatérjelék, a férfi, a ki még nem tekintett ebbe a béli szentélybe, azt hiszi, hogy az csak arra való, miszerint egy ruhafoszlyány megerősítessék. De történetek ott nagyobb dolgok is, a midőn a szentélybe való belépésre jogosítottak biztosítva vannak az iránt, hogy az elentetés nemleik tekintete és megfigyelésétől el vannak zárva. Előfordulnak ott „mieder” affairek is a legkülönbözőbb változatban. Híjjába, a mi szoros, az kényelmetlen s a kényelmetlenségbe ha belekényserítjük is magunkat, a duzzadó kebel szabadulást ohajt. Ne lessük el azonban az efféle titkokat s ne karcoljuk le hegyes tollal, hajoljunk meg inkább korunk materializmussal daczára azon irány előtt, mely a testieségét illetőleg nem Wiltnt, hanem a Bernhardt Sára idomzatait tartja plastikailag tökéletesebbnék.

rövid időn magától elmúlnék, s melyet törvény által szabályozni nem lehet.

Mi azt hisszük, hogy a minimumnak törvényhozásilag való megállapítása akadályozná mezőgazdaságunk fejlődését, s reméljük, hogy a mezőgazdasági politikussaink meg fogják azt gondolni, hogy egy ilyenü kísérlet nagyon is visszavetheti gazdasági Állapotainkat, s hogy a mezőgazdaság tere egyáltalában nem alkalmas kísérletekre.

r. v.

Ama bizonyos kanabokainak.

Mirabeaut többen utánózták. Karr Alfonz, Csernátóni és a... „Keeskemét”. Közeleli köröket érdeklő dolgokat akarván leírni, köpenybe bujtak és irtak chinai mekéseket: Lajos király udvaráról, Napoleon környezetről, a volt D-ák-párttól és egy koresolyavegyeletről. Ilyen egylet van most Kanabokán.

Tegyük fel, hogy Kanaboka = Keeskemét, és egy keeskeméti aggdó férfiú (?) akarná a közönség elé tárti azt, hogy mit tart ő a nőességről.

Én bevallom, bámulva olvastam az Ön levelemben dicső és rettentetlen kanabokaim, hogy a koresolyázás a nőesség hiányára mutatna, vagy annak rovására történnék. Ez állítás abszurd, és a ki kokczátává, az eltekintve attól, hogy mennyire vét a lovagiaság ellen, egyedül álló nézetével meglehetősen elszigetelve marad.

Vagy talán vitakozni kellene a fölött, hogy az egészeséges testmozgás koresolyázásban üzve, nőies-e, vagy nem?

Vagy tán azért engedték meg a táncz, (szinte testmozgás), mert emez este, amaz a nappali órákban végezhető?

Mindezeket meőlözve, azt jegyzem meg, hogy meggyőződésem szerint ezen fűvös sport mellett a nők kötelességüket teljes mértékben teljesíthetik. A munkaszaltal nem lepi por, az olvasmányai ha pár órára felbeszálkítva is, felvetik ismét, a szakácsának nem kell kikoresolyázni arnőjéhez, mert ez mielőtt kiment volna, „k i a d o t t” már mindent.

Általában a nők szórakozását, mely mindössze sem sok — egy-két farsangbeli tánczivalom, nyáron az uszoda, telen koresolyázás — ne irigyeljük mi férfiak, kik szórakozás dolgában ugyancsak bővelkedhetünk, és bővelkedünk is.

S ha mi a teremtes urai szellemi munkánkótló eláráda, a kaszinóban vagy egyebütt üdültel keresve, gráktat töltünk el, s ha még nemcsak üdültel, hanem szenvedélyeink kilegítésére életünk egyik, bizonyára jobb ügyeknek szánt jó részét feláldozzuk, már csak a viszonyosság elvénél fogva sem vehetjük rossz néven a nőnek, ha bájos alakjaikkal a jók sima tükrén megjelennek. Még kevésbbé illik, ha fenyegetjük őket, mert ez meg már épen neveléséges volna!

Tudok álláspontunkra helyezkedni, nézetüket méltánylom, ha mondják: oly férfúhoz nem megyünk, ki azt kívánja töltni, legyünk az ő főzőnői, felhárnyúknak kijavitói, szóval az ő kényelműes eszközéi.

De elég a czáfolatból — dicsérnem is kell Önt jó kanabokai!

Ugyanis eddig írva, épen hozzák a „Keeskemét” legújabb számát, van abban az ön városából egy levél, oly szellemesen, oly szépen és találón megírva — lássa; (a Halifax daczára) csak lennék Kaktusz Orszikének bemutatva, sietnék hozzá és megkérdezném: méltatlan vagyok-e hozzá?

Ime ezikkiró, az az Ön műve! Természetesen eson sorok megírása is az; és még látandja egész koresolya-irodalmat idézett elő.

Kaktusz Orszike nagysámmak üdvözlét! egy kicsit ugyan szörös, de — ha mint névrókona az ismert disznóvénynék, egyszer hét évben virágzik, — virága elbájolt mindenkit.

Mai levelét, e csodás virágot engedelmevel bájos nagysád, gomblyukba tűzi

Figaro.

SZINHÁZ.

Vasárnap, f. hó 14-én: „Budavár bevétele 1849-ben” került színré, ügyes rendezés mellett sikerült előadásban. Jóllehet e harcias szellemű darab most és nálunk nem mondható időszerűnek, a magyar embernek mégis minden időben és mindentü jöl esik látnia, hogy a honfűri erények iránti tisztelet sohasem hal ki a magyar ember szívéből. Egyes szebb helyek, valamint a csinos képletek, természetben részesültek.

Keddén, 16-ikán Csiky G. „Mukányi”-ját láttuk nagyon gyenge előadásban. Helytelen szerepheosztás és szerepek nem tudása eredményezte, hogy a kis közönség hatalmasan — unatkozott. Szepessy Á. (Mukányi) igyekezetet mutatott ugyan, de sikert keveset. Mukányiban a költő sem teremtett igaz jelemet, és sokat bizott a színdész Alakító képességére, ezért nem vehetjük Sz. ártól rossz néven, ha e nehéz és — ha nem családunk — általa először játszott szerep nem sikerült neki. Annál helyesebb fölfogással, de mondhatjuk művészi alakítással játszott Szakáll

úr (Zápolya). Sziklay úr (Kozák Manó) hálás szerepét egészen eljuttatta. Nem tudjuk okát, de úgy látszik, mintha Sziklay úr utóbbi időben kedvét veszítette volna, már rég nem látuk őt ama józsi alakításokban, melyek által közönségünk kedvencevé küzdötte fel magát. Hevesy úr legjobban tudja, mennyire elbájoskította szerepét. Szepessy n. a. nemesak hidegen játszott, hanem főhíjjában, hogy mondókájának felét gyors kiejtésre miatti alig lehet érteni. Némethy Kornélia k.a. és Peterdy úr, mint mindig, úgy most is helyökön voltak, kár hogy nagyobb szerep nem jutott nekik. Ösváth Borcsa a megállta helyét.

Az egész előadás szomorú hatást keltett a közönségben, oly dőzsgős, vontatott volt az, hogy ki kell mondanunk, sokat ártott a társulat reputációjának. Hynemű darabok színrehozatala előtt talán több és behatóbb próbákat kellene tartani.

Szerdán Gazsó Margit k.a. jutalomjátékát „Figaro lakodalmá” került színe, szépségű közönség előtt. Ez előadás előnyben állt el a tegnapiét, talán azért, mert a főbb szerepek jó kezekben voltak. Peterdy úr (Figaro) elvénséggel, jó kedvvel játszott, minden tekintetben jó színészek mutatta be magát és igazolta amaz állításunkat, hogy a társulat benne egy hatalmas erőt nyert. Mello társa volt Némethy K. A kisszony egy kedvesen játszott, hogy még az irigység sem találhatott volna játékában kifogásolni valót. Gazsó Margit kicsi szerepében (Cherubin) ügyesen mozgott. Kár, hogy a jutalmazandó nagyobb szerepet nem vett magának. Első megjelenésekor élénk tapok kísérletében két szép csokrot és egy koszorút kapott. Szepessy úr jó volt, Mátyás úr is hasznavehető tagnak bizonyult. Szakáll és Bányai urak is megállták helyüket, Lipsey J. kevésbé. Nagy Katicza k.a. (Fanchette) kedves gyermek volt. Elbergényi n. a. játéka ellen nincs kifogásunk, de figyelmeztetjük a körülmenyt, hogy kis színpadon játszik és nem kellene arcát oly kirívón festenie. Végül meg kell rónunk Veszprémi és Fodor urak rikáltságát. E fülserőt sivító hang épen nem szükséges az előadás összehangjához.

Az egész előadást dícsérünk kell, a közönség jó mulatott.

Csüörtökön: „Donna Juannita”, itt másodszer. Donna J. operette — jellemzően ez is elég. Egy pár imelyős, ostoba grimasz, egy adam garasos komédia, mely a művészet templomát megszentelteleníti, hozzáadva egy kevés, kétes értékű zenei rész, ime ez az operette. E téren nem alkotunk magunknak pozitív eszményképet, melyhez a látott műalkotást (?) hasonlíthatnók, tehát az előadástól nem szökhünk. Mondják azonban, hogy Donna Juannitának szép zenei része van, ez ellen nem remonstrálunk; azt is mondják, hogy Peterdiné ez operettben pikás alak, ezt is megengedjük.

UJDONSÁGOK.

— A szabadságharc szobra. Gerlőczy Károly, mint a szabadságharc-szobor felállítás tárgyában kiküldött bizottsmányok elnöke egy lelkes levélben felhívja az összes hazai saját, hogy az említtet nemzeti ügy érdekében öt hazafias feladatban melegen támogassa. — E levél tudatja velünk, hogy „Budapest fővárosi törvényhatóság bizottsága 1882. évi november hó 8-án tartott közgyűlésében elhatározta, hogy az 1848/9-ik évi szabadságharc, az ország szívében emelendő emléktűjén megörökíttessék, a kifejező azon óhaját, hogy ezen szobornál felállítás és leplezése az ezredéves ünnep egyik részlete képezze. — A honalapsítás ezredéves fordulójá sokkal közelebb fekszik előttünk, hogysem idők lehetne vesztegetni, ha azt a nemzet méltóságának megfelelően megünnepelni akarjuk, pedig azt méltóan kell megünnepelnünk, mert a történelem és a világ a nemzeti közérzetet külső nyilvánulásából von következtetést a nemzetek és államok életképességére. — Ezen ünnep méltó részletét találja a nemzet első koronás királyának érekszobor úján való megörökítésében, mert a consolidált keresztény magyar állam megalakulásának, a társadalmi és politikai rend, úgyszintén monarehikus alkotmányunk hathatósabb kifejtésének eszméje szemtől szembe névező és személyéhez fűződik. — Amde lehetünk-e hazánk egész történelmében ezen korszakhoz méltóbbat, mint az 1848/9-ik évi szabadságharcot, mely társadalmi és politikai átalakulásunknak diadonszerű eszméje, mely a kiváltságos és szabad demokratikus társadalom, a tized- és szabad föld, a censura és sajtószabadság, az aristocratikus rendi alkotmány és parlamentarizmus felelős kormányzat között, szóval a közép- és újkor között epochális határvonalaként emelkedik ki. Lehet, hogy vannak ezredéves múltunkban események, melyeket a diadonségnak nagyobb fénye, s a gyászok sötétebb árny környez; de a mely nemzetünk életében nagyobb fordulópont jelene, oly eseményt a magyar király-ság megalakulásától fogva hiába keresünk. Midőn a fővárosi közönség, ezen hazafias meggyőződésből kiindulva, egyhangú lelkesedéssel meghozta a fenti határozatát, és az 1848/9-ik

évi szabadságharcnak, mint korszakalkotó eseménynek, ezen eseményhez, valamint a nemzet kegyelethez és a főváros díszéhez méltó a nemzeti közadakozásból létesítendő szobornál általi megörökítésére 25,000 forintot megszavazott; egyáltalán a lehető legszelebb körüli gyűjtés vezetésére, a szobor mintájának elkészítésére és a felállítás hely kijelölésére nézve javaslatot tette, szóval a kivétel iránti intézkedéseknek részben megtételére, részben előkészítésére és javaslatba hozatalára az alulírt számos tagból álló bizottsmányt küldte ki. — Ezen bizottsmány, áthatva azon meggyőződéstől, hogy az a minden szép és nemesért lelkesülő hazai saját az ügyet felkarlandja, akkor ezen nemzeti diadonságunkat hirdető és egész nemzetünk díszéhez szolgáló emlékek az ezredéves ünnepély alkalmával leendő felállítás kétség kívül sikerülend; minden az ügy méltóságához nem illő további indoklás mellőzésével, hazafii teljes bizalommal fordul hozzánk, kérve, hogy öt feladatában az ügy érdekében melegen támogassuk s működéséről többször meg emlékezzünk.” — Meddő szavazatis volt a levelet bővebb commentárral kísérend, oly híven tükröződik benne vissza a nemzeti közérzet, mely lelkes szavakkal fejezi ki azt, mint szívünk és tárgy iránteskedő érez. S midőn hasonló lelkesedéstől áthatva kijelentjük, hogy ez ügy érdekében lapunk hasábjai szerény szavunk mindig kész szolgálja lesz, hogy ambícióink programjában az ügy körül való buzgalom mindaddig fel lesz véve, mi azt sikeresen megoldva nem látjuk; egyáltalán felhívjuk közönségünk figyelmét is rá, mely egy pillanatra sem maradt tétlen nézője annak, hogy Magyarország legdicsebb harczainak egyikét akarja hozzá méltóan megörökíteni. — E szobor előtt fog az utókor sokáig, nagyon sokáig lelkesülni tanulni, s e szobor van hivata hirdetni annak, hogy ép oly serények voltunk annak felállításában, mint a mely szegények vagyunk nemzeti mű emlékekben. — Reméljük, hogy a szabadságharc felállítás köré e hon minden igaz fia szíve meleg érzelmeivel s föllevelel sorakozni fog, s hogy a fővárosi törvényhatóság bizottságának neves példját a többi törvényhatóság is követni fogják.

— A kecskeméti jótékony nőegylet f. hó 13-án megtartott bálja kitünően sikerült. Régi látunk oly sok szép fiatal leányt és asszonyt együtt, a kik mintha versenyre keltek volna az iránt, hogy ki legyen a legszebb és legesimesebb, nemesak izédes, de feltűnőleg szép tolettelben jelenek meg. Látunk sok bársny és atlasz ruhát az asszonyok és lányokon egyaránt. Kelleme benyomást gyakoroltak különösen azok a fiatal lányok, kik először levén bálban, az obligat tarlatában jelentek meg. Hogy mennyire sikerült a bál, eléggé igazolja az, hogy 38 pár táncolta a negyest. Volt cotillon is, mely teljes két óráig tartott s a rendezés ügyesség, változatosága s bohókás részek belevégítése által kedves emléket hágy maga után. Volt csokor elárúsítás is, melynél — dícséretre legyen monditva az elárúsítóknak — minden presio kerültett. Ott láttuk: Széles Arankát, Kiss Juszt, Nagy Matildot (Kán-Szt.-Mártonról), Tassy Irmát, Adler Rózsát, Wagner Juliskát, Dömötör Gizellát, Domján Ilonkát, Szokolay Idát, Dragolovich Hermint, Dázkál és Zágonyi nővéreket, Mónus Jolánt, Bagi Teri és Erzsikét, Kriszán Fánit, Tóth Luját, Magyar Szidikét, Szarvassy Margitot, Buttinger Rozsát, Soós Idát és Zsitvay Marit. A fiatal menyecskéket Pócsy Györgyné, a ki kedves szeretetre méltósággal végezte a bizottsági elnököt tisztelt, Széless Józsefné, Papp Sándorné, Zombory Lászlóné, Szokolay Mihályné, Magyar Pálné, Györfly Balásné, Turcsányiné, Vojnáróvicsné, Deák Gyuláné, Turyné Zsigray Mari, Bódogh Lajosné és S. Kovács Mihályné árhlányok képviselték.

— Az elmúlt héten fordult meg városunkban a földmívelésügyi miniszterium kiküldöttei, kik a városi közönség és a Gazdasági Egyesület bizottsági tagjainak kíséretében szemlét tartottak a felállítandó országos szőlőiskola számára szükséges földterületet illetőleg. A bizottság megfordult a csongrádi út mentén fekvő járáson és ama járási területen, mely az Urhegy és a Szarkás közt fekszik. A kettő közül az utóbbi lett kijelölve 200 holdnyi terjedelemben. Ezen szemle után tárgyalás alá véettek azon pontok, melyek alatt a városi közönség hajlandó a kijelölt területet átadni. Ezek a következők: a városi közönség kap az előállított vinyegéből 6%-ot, az oda felállítandó viuczellériskola tanulók 1/2 részét a város szolgáltatja az állam teljes költségére, a város adja a szükséges épületanyag 1/2 részét, az intézeti pincemester vezetendő majd a közönség által esetleg alakítandó pincze-egylet pinczei kezelését, míg az intézeti igazgató oktatni fogja a szőlőművelő közönséget nyilvánosan ott, a hol az ohajtandó lesz. Szép áldozat a közügyért!

— Az 1881-ik év elején végrehajtott népszámlálás eredménye az orsz. m. kir. statisztikai hivatal által megküldött adatok szerint, Kecskemét városát illetőleg következő számadatokat tünteti fel: A házak száma 6,944;

a jelenlévő polgári népesség száma 44,887; ezek közül magyar 42,848, német 161, több 56, oláh 11, horvát —, szerb 27, egyéb hazai nyelvű 24, külföldi nyelvű 60, beszélni nem tudó 1,700; róm. kath. 30,122, gör. kath. 19, gör. kel. 100, ágost. ev. 582, helv. hitv. 12,302, izraelita 1,749, egyéb hitfelekészeti 13; olvasni, írni tudó szerint 19,135.

— A törvénytelen gyermek sorsa. Simon Mária törvénytelen 1/2 éves gyermeke Anna f. hó 18-án elhalt. Az orvosi vizsgálat azon megdöbbentő körülményt derített föl, hogy a szerencsétlen gyermek halálát ama kegyetlenség okozta, hogy a kis teremtesnek kezei és lábai összetűrtettek. A lelketlen anya tagad mindent, úgy hogy a törvényszékek kell a büntényt felderíteni, hova az igazság úgy ítéltetett.

— Mindazok, kik a Gazdakör február 1-én tartandó báljára eddig meghívót nem kaptak volna, de arra jogot tartanak, kéretnek az iránt Kovács Sándor bálbizottsági elnökhoz fordulni (a Bervtás-szállóban vagy lakásán 7. úz. 105. sz. a.).

— A jégsport a fiataloknak legkedvesebb test és lelket edző foglalkozására nagyon kedvező idő jár. A víz sima tükre aczélla van fagyva, s mindnapon a vállalkozó ifjúság legátogatottabb találkozási helye. Ama bizonyos Kanabokai ember is felkereste a napokban, ki mérges fullánkjával annyira leszótta-szupalta az élvezetek legnemesibét. Annya felségének találtá a mulatságot, hogy fölkerédzett egy száma maga is. De meg is járta, mert addig forgatták le a szárlót s ütötték el lábáról, míg szentül meg nem ígérté, hogy a korcsolya-sportnak ezután barátja lesz, s legközelebb dicsymunust fog róla zengeni. Ez legalább némi elégtételt lesz. De a rossz nyelvűek azt beszélik: csak azért ment ki, hogy meglássa, kit ne vehessen feleségül el (?).

— F. hó 18-án Miklós Gyula kormánybiztos úr vezetése alatt egy phylloxera-bizottság működött városunkban, mely constatálta, hogy szőlőink csakugyan phylloxeramentesek, s nincs semmi akadály, mely az itt felállítandó állami szőlőiskola létesítését kétségessé tenné.

— Fényes esküvő ment vége f. hó 15-én városunkban. Ez nap vezette oltárhoz Héjas Mihály fiatal földbirtokos aráját, a szép és kedves Battlay Teréz k.a.-t. Tartós boldogságot kívánunk a kölesből szerelmen alapuló frigyhez.

— A kecskeméti izr. jótékony nőegylet szerdán, f. hó 24-ikén d. u. 2 órakor tartja rendez évi, egyszemlendő tisztújító közgyűlést a hitközségi tanácsteremben. Ezzel kapcsolatban arról értesültünk, hogy előnkül Behr Mórné, a lelkőnk Spitzer Józsefné árhlányok vannak kizemelve, kiknek megválasztása bizonyosnak vehető.

— A korcsolyázó-egyesület f. hó 18-án tartott közgyűlésében előnké Vámos Béla, a lelkőnk Kovács Sándor urak választaták meg.

— 20 évig sinlődött nehéz rabságban — kegyetlen gyilkosság és rablás vétségéért — Káldi Hajagos István, míg végre ütött a szabadság órája, s ismét hazatérhetett Kecskemétre, honnan 22 éves korában került az igazságszolgáltatás kezébe. A nehéz rabságot elszenvedett alig látszik az idő emésztő foga, legfőbbé kissé megemeredett s megizmosodott, széles, erős vál nehezedik domború mellére, s egy kevésbé sem ősz, vagy össetűporódott, mint laptársunk a „Kecskemét” írta.

— Urak bálját, vagy más néven pikniket akar rendezni még a farsang folytán a helybeli fiatalaság. Szerintük a farsang erre már rövid, főképp mikor olvasókori bál is lesz e hó 27-én s még legalább egy kaszinó estélyi van kiiktatása helyezésre. Inkább a bójtben vagy husvét táján!

— A vöröskereszt-egylet nyereendő sorsjegyeinek aláírásí hirdetőnyére — mely lapunk hirdetésményi rovatában olvasható — felhívjuk t. olvasóink figyelmét. Aláírások január 22-ig folyvást eszközölhetők, s bejelentéseket elfogad a helybeli takarékpénztár-egyesület.

— A korcsolyázó-egyesület jegén f. hó 21-ikén vasárnap délután fúvohangszerekek működő zenekar fogja a közönséget mulatítani. Figyelműzetjük az élvezetes délutánra városunk közönségét.

— Gyurinovics Mihály bajavárosi lakos, több löveletet akart megajutani Kecskeméten s azt Zubornyák István vevő nevére akarta iratni, a löveleket gyanúsának tűnven fel, Gyurinovics Mihály letartóztatott, úgy Rozbori István is, ki a löveleben mint tulajdonos van említve. A vizsgálat folyamán Rozbori, bár magának vallja a lovakat, azok szerzését nem tudja igazolni, minek folytán a lovak bitangaságba vétettek s a nevezett egyének a törvényszék fenytő osztályának adtak.

— Értesítés. A nagy-kanizsai kisdenevelő-egyesület jótékonyzöld sorsjegyeinek házasa 1882. évi december 31-éről a megléteőségű m. kir. pénzügyminiszteriumnak 1882. évi december 22-én 75,567 szám alatt kelt magas rendeletével 1883. évi július 1-ől napjára halasztott, mely napon a házás visszavonhatlanul

s okvetlen megtörténend. Az elhalasztás indoka az, hogy a kibocsátott sorsjegyeknek csak egyváltót sikerült értékelni, e mellett 20 ezer darab sorsjegynél több volt a közönségnél kint; melyért sem az érték nem küldetett be, sem a sorsjegyek vissza nem érkes-tek, s így a kitűzött jótékony cél kívánt mérben nem érvény el, bizonyára a minden más, jó-és nemesért lelkesülő érdekeltek szíve belegeztesse viszik tudomásul s a célt továbbra is kegyes pártfogalomban részesítik. Mire nézve hazafias bizalommal tisztelteljesen felkértem mindazokat, kiknél még sorsjegyek vannak, hogy azt értékesíteni mielőbb kegyekedjenek. Újabb megrendelések köszönettel vétetnek a posta fordulátal eszközöltetnek. — A házának 1883-ik évi július 1-ől napjára történt elhalasztásával sem a terjedezésben, sem egyéb intézkedésekben változás nem történt. — A nyereendővárosi Milhofer nagy-kanizsai ékszerész testvér uraknál van elhelyezve s mindenkor megtekinthető. — Továbbá minden értesülé a nagy-kanizsai kisdenevelő-egyesület nádorzetai ovoida-épületében levő irókában nyerhető, hová a levelesek is bérmenté intézendők. — Nagy-Kanizsa, december 31-én, 1882. Hazafias tisztelettel a sorsjátékot rendező bizottság nevében Somsich Lóricuz, bizottsági elnök és pénztárnok.

— A tisztí főorvos havi jelentése szerint, az egészségi viszonyok a mult Deczember hóban igen kedvezőtlének voltak; tekintve pedig azt, hogy ezen hóban a halálások felülmúlták a születéseket, az egészségi viszonyok ezen hóban az egész évben legkedvezőtlenebbek voltak. — Az egészségi viszonyok ezen kedvezőtlen voltát a vörheny-járvány okozta, mely az előző November hó közepén elért magasságát Deczember hóban folyton megtartotta és csak a hó végén mutatott némi esékkenést, de ekkor is nem a halálózás, mint inkább az újabb betegülések gyűrűlése által. Ezen járvány, mely még November hóban túlnyomóan a város felső részében észleltetett, Deczemberben már a város alsó részére is elterjedt, ide érte az ék környező külterületek is. Leghevesebben léptt fel a 6., 7. és 8-dik tizedekben, míg a 9. és 10 dik tizedek egyes részei, nevezetesen az úrgés, ezigány- és rávagy elővárosok felülnyöben meg voltak kímélve. A puszták közül leginkább Szentkirály, Borbás, Ágasegyháza és Halesz voltak megtámadva, kevésbé Alpár, Városföldje és Monostor. A pusztai iskolák közül, az onnan beérkezett jelentések folytán, a tisztí orvosok meglátogatták a talfaji, úrréti és hátszi iskolát és az egyes tanyákban a megbetegedett gyermekek, kiket orvosi segítséggel elláttak. Az iskoláztatás ezen iskolákban két hétre be lett szüntetve; a városi elemi iskolákban azonban, hol az egészségi állapot folyton kielégítő volt, ily orvosrendőri intézkedés nem vált szükségessé. A vörheny mellett egyes esetekben észleltetett még torokgyík, roneselő toroklok és hókhrur, valamint általában a légzési szervek bántalmi. — Statisztikai kimutatásaink szerint Deczember 2-től Deczember 30-ig terjedő időszakban élve született 160 gyermek, meghalt 170 egyén. A halálázások tehát 7 osettul múlták felül a születéseket. — A polgári kórházban gyógykezeltetett 15 férfi és 15 nő, összesen 30 beteg; a szegényházban teljes ellátásban részesült 92 városi szegény; a házón kívül segélyezett szegények száma volt 70. Tollfösz-tásból befolyt a szegényháznál 32 forint, mely öszenek fele a szegények közt osztott ki, másik fele pedig a tanácsnak lett bemutattva.

— Tolvajás. Ifj. Bagi László úrtól f. hó 16-án Zana Ferenc csavargó s ismert tolvaj ék akkor éret tetten, midőn 2 db. 7 fr. értékű gyertyatartóval tovább akart állni. Elfogattak, a járásbíróshoz kísértették át.

— A kecskeméti általános ipartársulat f. hó 28-án az „Olvasókör” helyiségében — könyvtára gyarapítása céljából — zártkörű bált rendez, melyre a n. é. közönséget ez úton is meghívja a rendezőség.

— Nyilvános számlás a helybeli jótékony nőegylet által 1883. január 13-án rendezett jótékonyzöld táncvizigalom bevétele és kiadásiáról. A) Bevétele: belépti jegyekből 194 frt., virágcsokrok elárúsításából 95 frt., felülüzletek és ajándékokból 55 frt., összesen 344 frt. B) Kiadás: 199 frt. 15 kr. Tiszta jövedelem 144 frt. 85 kr. Felülüzetni, illetve ajándékozni sziveskedtek: nsgos Ferenczy Ida úrnő 10 frt. Özv. Kovács Lászlóné úrnő 5 frt. Pácsu Mihályné úrnő 5 frt. Mitgos Földváry Gábor úr 5 frt. Schweiger József úr 5 frt. Liphay Pál úr 4 frt. Özv. Fleischer Bernátné úrnő 3 frt. Wittman Károly úr 2 frt. Scheiber József úr 2 frt. Fótiszt. Bogó Pál apát úr 2 frt. Katona Zsigmond úr 2 frt. Lovik Tódor úr 1 frt. Bleyer Ferenc úr 1 frt. Szabados Géza úrnő 1 frt. Papp Mihályné úrnő 1 frt. Karácsony Antal úr 1 frt. Boóder Sándor úr 1 frt. Szegedy György úr 1 frt. Dr. Fodor Jenő úr 1 frt. N. N. 1 frt. N. N. 1 frt. Összesen 55 frt. A rendező bizottság úgy a nemesivű adakozóknak, valamint azon igen tisztelt hűdek és uraknak, kik a belépti-jegyek és virágcsokrok elárúsításában s a táncvizigalom rendezésében segédkeztet nyujtani sziveskedtek, az egylet nevében is hálás köszönetét nyilvánítja. Kecskemét, 1883. január 18. Pócsy Györgyné, biz. elnök. Dr. Széless József, pénztárnok. — Meghaltak folyó hó 12-ától 16-ig bezárólag: 12-én: Hegedűs András leánya Magdolna 8 hónapos,

